

Către,

Curtea de Apel București
Secția Contencios Administrativ și Fiscal
DOAMNA PREȘEDINTE

Subsemnatul, Firicel Alexandru, cetățean român, reclamant în dosarul nr.33866/3/2015, cu sediul procesual ales la sediul Sindicatului Polițiștilor din România "Diamantul" din București, strada Ienăchiță Văcărescu nr.17A, sector 4,

În baza dreptului meu la un proces echitabil,

În baza art. 29 din Legea nr. 47/1992 ridic și cu respect vă adresez rugămintea să trimiteți pentru competență soluționare la Curtea Constituțională a României excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 360/2002 și, în particular, art. 9 alin.(2)-(3), art. 15, art.53, 54 alin.(2), art. 57 lit.a), art. 58[^]3, art. 59 alin.(4) teza a II-a și art.62[^]4 alin.(4), art. 76 din Legea nr. 360/2002, care încalcă art. 1 alin.(3)-(5), art. 15, art. 16, art. 20, art. 21, art.24, art. 31 alin.(2), art. 41 alin.(1), art. 148 Constituție și raporturile juridice în sensul că:

➤ Legea nr. 360/2002 nu arată cine este angajatorul polițistului – o vădită încălcare a Directivei Consiliului Europei nr. 91/533/CEE din 14 octombrie 1991 "privind obligatia angajatorului de a informa lucratorii asupra conditiilor aplicabile contractului sau raportului de munca" stabileste obligatia angajatorilor de a informa lucratorii asupra elementelor esentiale ale raportului de munca. Iar din prevederile art. 2 alin 2 din Directiva susmentionata rezulta ca"angajatorul" este un element esential al raportului de munca: *"(1) Angajatorul are obligatia de aduce la cunostinta lucratorului salariat, caruia ise aplica prezenta directiva, denumit incontinuare lucrator, elementele esentiale ale contractului sau raportului de munca.(2) Informarea prevazuta la alineatul (1) se refera cel putin la urmatoarele elemente: a) identitatea partilor."*

- nu definește/stabilește „unitatea de poliție”;
- nu definește „șeful/conducătorul unității de poliție”;
- nu stabilește șefii care au dreptul să emită „dispoziții” (a se observa că potrivit art. 10 al Legii nr. 218/2002 NUMAI inspectorul general al IGPR are

dreptul și obligația de a emite dispoziții în executarea Legii). Fac precizarea că regulamentele de organizare și funcționare ale IGPR, DGPMB, I.P.J.-urilor dar și cele ale „unităților” din Aparatul Central al M.A.I.: Corpul de Control al Ministrului, Direcția Generală Management Resurse Umane, Direcția Generală Management Financiară, Direcția Generală de Comunicații și Informatică sunt „clasificate” cu nivelul de secretizare „secret de serviciu” – atașez adresa M.A.I. nr. 4673250 din 30.06.2016;

- prerogativa cercetării disciplinare aparține exclusiv angajatorului, angajator pe care Legea nr. 360/2002 omite să îl precizeze generând un viciu de neconstituționalitate, această normă făcând referiri neclare la „șefi”, „unități”;

- nu stabilește „specialitățile”/„specializările” pentru polițiști (a se observa în acest sens și **HG. nr. 1352/2010 privind aprobarea structurii Clasificării ocupațiilor din România – nivel grupă de bază, conform Clasificării internaționale standard a ocupațiilor – ISCO 08, republicarea 1 din Monitorul Oficial, Partea I, nr. 300 din 24.04.2014 și Ordinul nr. 1.832/856/2011 privind aprobarea Clasificării ocupațiilor din România - nivel de ocupație (șase caractere) Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale nr. 1.832 din 6 iulie 2011 Institutul Național de Statistică nr. 856 din 11 iulie 2011 publicat în Monitorul Oficial nr. 561 din 8 august 2011** în care polițistul ocupă o profesie distinctă de toate celelalte profesii);

- funcțiile polițiștilor sunt clasificate cu nivelul *secret*, printr-o normă infralegală, HG nr. 0292/2011, cu încălcarea principiului transparenței funcției publice (atașez MAI adresa nr.413172/2016).

- nu stabilește cine îi atribuie polițistului „alte atribuții” și în care condiții precum cele îndeplinite de *consilierul juridic* (a se observa și Legea nr. 51/1995 privind statutul avocatului și *Statutul profesiei de consilier juridic* publicat cu modificări în M.O. nr. 452/2014 – art. 52, 54, 57, 90), *psiholog*, *medic* ș.a. atribuții prevăzute pentru alte profesii (Legea nr. 200/2004);

- activitățile pentru care polițiștii sunt recompensați sunt lacunare, în contextul în care orice persoană care ocupă o funcție de polițist dar care îndeplinește alte atribuții decât cele stabilite de legiuitor prin: legea nr. 218/2002, CPP, OUG nr. 104/2001, didactice în școlile M.A.I. ajunge să fie recompensat. Concret, „se confundă” activitatea administrativă (financiar, administrativ-logistic, medicală, psihologică) cu atribuțiile polițiștilor investigatori, criminalistic, patrulare și rutier combaterea infracțiunilor: economice, terrorism, crimă organizată. A se observa că și HG nr. 725/2015 nu luminează în acest sens, menținându-se caracterul lacunar și imprevizibil al „activităților excepționale” ale oricărei persoane – polițist;

- art. 54 alin.(2) al Legii nr. 360/2002 nu face diferența dintre polițiștii care desfășoară atribuții administrative (financiar-contabil, administrativ-logistic, resurse umane, juridic etc.) și polițiștii care desfășoară exclusiv atribuții de ordine și siguranță publică, protejarea persoanelor, instituțiilor statului și a frontierelor. Astfel că, printr-un ordin de ministru, indiferent de atribuțiile exercitate, administrative or de siguranță publică, orice polițist este recompensat – cu precădere cei din structurile administrative;
- este încălcat regimul incompatibilităților statuat prin Lege, conform art. 14 CEDO, art. 41 alin.(1) Constituție, ale art. 71 alin.(3) și art. 105 alin.(3) Constituție – a se observa și adresele ANI nr. 4577/22017 și UCCJR nr. 879/2017 de la dosarul cauzei.
- este încălcat principiul nediscriminării în muncă;
- abaterile prevăzute la art. 57 lit.a) sunt imprevizibile, lăsând la latitudinea oricărui șef să îl sancționeze disciplinar pe polițist, pentru orice faptă care nu are legătură cu serviciul/nu constituie o abatere în legătură cu munca – o vădită **ingerință nejustificată** în viața privată a polițistului și o evidentă încălcare a art. 8 CEDO respectiv art. 50 CDFUE;
- Nici Legea nr. 360/2002 și nici HG nr. 725/2015 nu îi permit polițistului să multiplice/obțină înscrisuri din dosarul de cercetare pentru a-și formula apărările (a se vedea și *Cauza CEDO Bucur și Toma vs. România*) – o vădită încălcare a art. 21, 24 și 31 alin.(2) Constituție coroborat cu art. 6.1., art. 10.1 și a art. 13 C.E.D.O.;
- Încalcă art. 26 alin.(2) Constituție, limitând polițistul cercetat la desemnarea/alegerea, ca și apărător, a unui alt polițist. Astfel că, nici anterior Deciziei CCR nr. 392/2014 și nici odată cu publicarea emiterii Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002, polițistului cercetat nu îi este recunoscut dreptul la contractarea serviciilor unui avocat specializat pe toată durata cercetării și continuarea, eventual, a combaterii sancțiunii în fața instanței de judecată cu avocatul ales de polițist să îl reprezinte/apere pe toată durata cercetării disciplinare;
- prin Ordinul nr. 140/2016 se modifică și completează raporturile de serviciu ale polițiștilor în sensul că: polițistului îi sunt atribuite ad-hoc „alte specializări”, prin fișa postului; structura de resurse umane „îndeplinește” condițiile de tutelare și avizare a polițistului, indiferent de atribuțiile pe care acesta le exercită în structurile M.A.I. (medical, psihologic, juridic etc.), o vădită încălcare a Legii nr. 200/2004, Legii nr. 514/2003. **Concret pe fondul lacunar al Legii nr. 360/2002, prin Ordinul M.A.I. nr. 140/2016 raporturile juridice sunt modificate și completate prin această normă infralegală, aspect nepermis de art. 1 și 16 Constituție, Legea nr. 24/2000 și reținut de Curtea Constituțională**

în jurisprudența sa constantă: „ordinele cu caracter normativ se emit numai pe baza și în executarea legii, trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea” (Decizia nr. 172/2016);

➤ Ordinul M.A.I. nr. 140/2016 atribuie șefului structurii de resurse umane din M.A.I., ilegal, dreptul de a emite „precizări” – art.5 (înscrieri care nu au caracterul unui act administrativ însă modifică raporturile juridice ale polițiștilor) prin care Legea și chiar Ordinul M.A.I. nr. 140/2016 poate fi modificat/completat în funcție de interesele unor persoane.

Am încheiat excepția de neconstituționalitate

În susținerea excepției de neconstituționalitate, atașez corespondență pertinentă emisă de M.A.I. și structuri subordonate acesteia prin care se recunoaște că:

1. polițiștii din structurile administrative nu îndeplinesc atribuții de poliție dar sunt salariați și premiați ca și „polițiști”;
2. în structurile administrative ale M.A.I. (psihologic, juridic. I.T. ș.a.) își desfășoară activitatea atât polițiști cât și: personal contractual respectiv funcționari publici cele 3 categorii desfășurând exclusiv aceleași atribuții;
3. în adresa nr. 247074/2017 M.A.I. recunoaște că polițiștii din structura de comunicații și informatică nu îndeplinesc atribuțiile specifice polițiștilor (fila nr.2): „[...] *nu se poate stabili o identitate între atribuțiile specifice locului de munca, în calitate de politist, respectiv îndeplinirea activitatilor din domeniul comunicațiilor și informațiilor, [...]*”.
4. adresa 294371 din 03.10.2016 prin care DGMRU a emis „precizări” pentru ocuparea unor funcții manageriale de poliție, atât pentru structurile incidente art. 26 alin.(1) din Legea nr. 218/2002 cât și pentru structurile administrative ale M.A.I. prin „asimilarea atribuțiilor”;
5. adresele de refuz emise de: M.A.I., I.G.P.R., D.G.P.M.B. și Școlii de Poliție – Câmpina referitoare la comunicarea de informații publice referitoare la acele atribuții/fapte deosebite care au făcut obiectul avansării/premierii unor polițiști, refuzuri emise cu încălcarea art. 10. C.E.D.O. (A se vedea și cauza Társaság a Szabadságjogokért contra Ungaria în care: **CEDO a considerat că barierele destinate să împiedice accesul la informații de interes public pot**

descuraja acele persoane care lucrează în mass-media sau în domenii asociate în rolul lor vital de „entitate publică de supraveghere”. Curtea s-a pronunțat asupra încălcării articolului 10 din Convenție.”);

6. Adrese de refuz emise de DGPMB și IPJ Teleorman prin care se refuză comunicarea către polițistul cercetat a dosarului cauzei pentru care este cercetat disciplinar în vederea formulării apărărilor (o vădită încălcare a art. 20, 21, 24 și a art. 31 alin.(2) Constituție).

Până la pronunțarea Curții Constituționale apreciez oportună suspendarea prezentei cauze.

Cu aleasă considerație

Alexandru Firicel președinte teritorial al organizației S.P.R. „Diamantul” constituită la nivelul D.G.P.M.B.- secția 13 Poliție

Data: 06.05.2017